

реждаха ги и сякашъ въ всѣка билка, тѣ долавѣха тайната на онова, що подгрѣваше гърди. Букетитѣ въ ржцетѣ имъ трептѣха, като току що доловенъ блѣнъ.

Скритомъ, съ свѣнъ, Стойко поглеждаше Магнева. Боянъ Андреевъ спираше погледъ: ту на Койка, ту на Магнева и безъ да знае защо, пожела да бждатъ дветѣ единъ букетъ и да го помирише и гали до забрава. Всѣки носѣше въ гърди засмѣно чувство, ала никой не казваше нищо. Залисани, кжсаха цвѣтята, редѣха ги и свиха букети да окрасятъ цѣла кжща. . . Цвѣтята шепнѣха нѣщо на душитѣ имъ и тѣ ги кжсаха и слагаха въ букетитѣ си; вгледваха се въ тѣхъ, сякашъ да доловятъ нѣкаква тайна.

Тѣ обичаха цвѣтята, както може само младостъта на двайсетѣхъ години да обича и имъ се радва; както само децата могатъ да се радватъ срещу праздникъ.

И кой знай, до кога тѣ биха се лутали отъ стъркъ на стъркъ, отъ синуръ на синуръ, ако отъ къмъ нивата не се бѣ провикналъ стария Петъръ Габара къмъ тѣхъ. Тѣ се сепнаха, стѣкмиха букетитѣ си и поеха къмъ нивата, гдето ги чакаха за връщане.

Стария Петъръ Габара остана въ възторгъ отъ букетитѣ.

— Кога се върнемъ съ тия букети, въ нашата кжща, ще се почувства, че жътва е настало. . . А тия работи, виждате ли? — издигна той разни бради, кошнички, рамки, изплетени отъ ечемични класове.

Вързачитѣ знаеха какво обича Габара, и въ часове на отдихъ всѣки бѣ сплѣлъ по нѣщо. И кога си тръгнаха, всѣки му поднесе своя плетка за въ кжщи.

Че не веднажъ, кога сж ходили въ негова домъ, сж виждали по стени, по кжтове окачени плетенки отъ класове.

И Петъръ Габара отъ сърдце имъ се радваше, защото ако имаше нѣщо да тачи въ кжщи той — то